

kolektivně a podpisem jednatele Václava L-a a vyznačí prokuru značkou »p. pa.«. Re k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu finanční prokuratury. D ů v o d y: Finanční prokuratura stěžuje si do usnesení prvního soudu proto, že společnost má nyní podle firemního zápisu jediného jednatele, při němž udělena prokura Stanislavu R-ovi a též jest povolán, avšak jen kolektivně s jednatelem, firmu společnosti znamenati. Tento způsob zastupování společnosti shledává stěžovatelka odporujícím předpisu § 18 odst. (3) zák. o společnostech s r. o. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., který připouští kolektivní znamenání firmy jednatelem a prokuristou jen v tom případě, »je-li několik, aspoň dva, jednatelů zřízeno«, kterážto podmínka však v projednávaném případě není splněna. Rekursní soud neshledává však překročení předpisu cit. § 18 třetí odstavce. Podle napadeného usnesení znamená firmu a) buď jen sám nynější jednatel Václav L., b) anebo prokurista Stanislav R., tento však jen kolektivně s podpisem jednatele Václava L-a a vyznačí prokuru značkou »p. pa.«. Nejde tu tedy o obmezení práva jediného jednatele znamenati firmu, čemuž patrně cit. § 18 třetí odstavce chtěl zabrániti, neboť tento jednatel sám firmu jest oprávněn znamenati, ale jde tu o obmezené právo prokuristy k znamenání firmy (čl. 41 třetí odstavce obch. zák.), které není v zákoně zapovězeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmínku § 16 nesp. říz.

Čís. 9263.

Byl-li rozsudek prvního soudu napaden jen žalobcem a jen ohledně doložky, že žalovaný jest povinen zaplatiti »podle zásad vyrovnacího řízení«, lze na jeho základě povolití exekuci k vydobytí zažalované pohledávky, tvrdí-li vymáhající věřitel v exekučním návrhu, že vyrovnací splátka nebyla dodržena. Zda toto tvrzení vymáhajícího věřitele jest správné, nelze řešiti v exekučním řízení.

(Rozh. ze dne 11. října 1929, R I 696/29.)

Rozsudek prvního soudu, přiznávající zažalovanou pohledávku »podle zásad vyrovnacího řízení«, byl odvolacím soudem potvrzen. Dovolání podal jen žalobce a jen proti doložce »podle zásad vyrovnacího řízení«. Před rozhodnutím o odvolání navrhl žalobce exekuci k vydobytí zažalované pohledávky. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Prvý soud povolil vymáhající straně uhražovací exekuci k vydobytí vykonatelné pohledávky, ačkoliv rozsudek, na jehož základě bylo žádáno o uhražovací exekuci, nenabyl dosud právní moci. Rozsudek prvního soudu byl sice potvrzen soudem odvolacím, ale sama žalující strana, která žádala o uhražovací exekuci, podala proti rozsudku druhé stolice dovolání, o němž dosud nebylo rozhodnuto. Dovolání čelí výslovně proti celému rozsudku proto, že bylo žalobcům přiznáno zaplacení podle zásad vy-

rovnacího řízení a navrhuje zrušení nebo změnu rozsudku (§ 505 třetí odstavec c. ř. s.). Neměla proto uhražovací exekuce na základě tohoto rozsudku dosud právní moci nenabyvšího, býti povolena.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že exekuční titul nebyl v době podání exekučního návrhu pravoplatný. Exekučním titulem jest tu rozsudek soudu první stolice, který se stal až na lhůtu k plnění již v první stolici pravoplatným, protože odvolání a dovolání podali jen zvítězivší žalobci, a to jen do výroku o splatnosti, totiž do výroku, že jest žalovaný povinen zaplatiti nikoli do čtrnácti dnů pod následky exekuce, nýbrž »podle zásad řízení vyrovnacího«. Jen o tom mělo býti ve vyšších stolicích rozhodováno (§§ 466, 490, 504 c. ř. s.), kdežto ostatní obsah rozsudkového výroku nemohl již býti v opravném řízení v neprospěch žalující strany změněn. Šlo tudíž v době podání exekučního návrhu již jen o lhůtu k plnění, která ovšem musí býti podle § 7 ex. ř. z exekučního titulu jasně zřejma, ale která právě v tomto případě neměla významu. Mezi stranami jest totiž nesporno, že žalobní pohledávka podléhala vyrovnacímu řízení, které bylo o jmění žalovaného zahájeno, ale které do rozsudku prvního soudu ještě nebylo skončeno. To stalo se podle obsahu exekučního návrhu teprve usnesením ze dne 15. února 1929, jímž bylo vyrovnání potvrzeno. Platilo tedy ve příčině splatnosti žalobní pohledávky (výše splátek a lhůt) již jen potvrzené vyrovnání, na jehož obsah se také vymáhající strana odvolává. Věc měla se tedy v době podání exekučního návrhu tak, že vymáhající strana měla vykonatelnou pohledávku s příslušenstvím, která měla býti placena podle obsahu potvrzeného vyrovnání. Protože podle tvrzení vymáhajícího věřitele nebyla druhá splátka dodržena, a tím celá pohledávka, pokud ještě nebyla zaplácena, obživila (§ 57 vyr. ř.), právem první soud podle pravoplatného exekučního titulu exekuci povolil. Zda tvrzení vymáhajícího věřitele o nedodržení splátek jest správné, nelze řešiti v řízení exekučním.

Čís. 9264.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n.).

Předpis § 22 (2) zákona, podle něhož nelze zpět žádati přeplatky na nájemném za dobu minulou, nevztahuje se při nejmenším na přeplatky, jichž vrácení bylo do 31. března 1928 uplatněno žalobou, třebaž do tohoto dne nebylo ještě ani v první stolici rozhodnuto.

Žalobní návrh jest »žádostí« o vrácení přeplatku.